

LBRIS

We know
books

J. M. BARRIE

PETER PAN

Traducere, note și prefață
de Raluca Ghentulescu

EDITURA CARTEX 2000

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARRIE, JAMES MATTHEW

Peter Pan / James Matthew Barrie; trad., note și pref. de Raluca Ghențulescu – Ed. a 5-a – București: Cartex 2000, 2025

ISBN 978-606-091-273-6

I. Ghențulescu, Raluca (trad.)
821.111

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel./fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel.: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- e-mail: comanda.cartex@gmail.com
- O.P. 4, C.P. 184, București

CUPRINS

Neverland sau lumea fascinantă a copilăriei.....	7
Capitolul 1 – Peter își face apariția	9
Capitolul 2 – Umbra.....	18
Capitolul 3 – Veniți, veniți!	28
Capitolul 4 – Zborul	42
Capitolul 5 – Insula devine realitate	52
Capitolul 6 – Coliba	63
Capitolul 7 – Casa de sub pământ	72
Capitolul 8 – Laguna sirenelor	79
Capitolul 9 – Pasărea-de-nicăieri	92
Capitolul 10 – Casa fericită	96
Capitolul 11 – Povestea lui Wendy.....	103
Capitolul 12 – Copiii sunt păcăliți	111
Capitolul 13 – Credeți în zâne?	116
Capitolul 14 – Corabia piratilor	125
Capitolul 15 – „Ori eu, ori Hook de data aceasta“	133
Capitolul 16 – Întoarcerea acasă	143
Capitolul 17 – Când Wendy a crescut	153

Neverland sau lumea fascinantă a copilăriei

Ca simbol al copilului de pretudineni și din toate timpurile, Peter Pan – băiatul care nu crește niciodată – este întruchiparea perfectă a calităților și defectelor care se împletesc în făptura unui copil: deopotrivă inocent și teribilist, sensibil și arogant, generos și egoist, dornic de aventură și șovăielnic, eroul lui J. M. Barrie este nu doar un exponent al celei mai frumoase vârste, ci și un personaj iconic din punct de vedere cultural. El îmbină trăsături ale zeului Pan – cu care se identifică atât la nivel onomastic, cât și muzical, fiind un virtuoz al naiului – cu abilitățile specifice unui supererou, cum ar fi capacitatea de a zbura sau de a presimți pericolele, cu elemente stereotipe din psihologia infantilă, un subiect foarte la modă la începutul secolului al XX-lea, când a fost scris romanul, și cu date din biografia fratelui autorului, care a murit la vârsta de 14 ani, rămânând astfel în memoria familiei drept copilul etern.

Lipsa oricărei descrieri a înfățișării sau vestimentației lui Peter Pan, precum și absența oricărei referiri la vârsta lui reală sugerează caracterul universal al personajului și, în același timp, încurajează diferite interpretări și oferă deplină libertate de mișcare editorilor și regizorilor. Astfel, de-a lungul vremii, ilustrațiile cărții în diferite ediții și reprezentările teatrale sau cinematografice l-au înfățișat pe Peter blond sau brunet, scund sau înalt, îmbrăcat în roșu sau în verde, ceea ce i-a făcut pe copiii din diverse epoci să și-l imagineze într-un anumit fel și să-l apropie și mai mult de propria lor imagine. De aceea, nu este de mirare că Peter Pan este unul dintre cele mai

îndrăgite personaje din toată literatura pentru copii, iar romanul lui Barrie se clasează printre cele mai citite o sută de cărți din toate timpurile.

Dincolo de personalitatea lui fascinantă, în care fiecare copil – și, de ce nu, adult – regăsește câte ceva din propria sa personalitate, Peter impresionează prin acțiunile sale pline de curaj. Luptele cu veșnicul său adversar, Căpitanul Hook, urmărirea piraților sau ale indienilor și aventurile trăite alături de prietenii săi, așa-numiții Băieți pierduți, captivează prin dinamismul lor și te fac să citești fiecare capitol cu sufletul la gură. Mai presus de acțiunea palpitantă, însă, povestea are acea duioșie născută din dorul de copilăria de mult pierdută. Zânele, sirenele, pirații și indienii sunt descriși de autor cu mult umor, dar și cu nostalgia celui care își amintește de vârsta la care credea în astfel de personaje.

Locul în care trăiesc Peter Pan și Băieții pierduți se numește, nu întâmplător, Țara-de-Nicăieri. Deși traducerea este una inspirată, sugerând un tărâm îndepărtat de orice realitate cunoscută, denumirea originală, Neverland, este mult mai sugestivă, făcând referire la dimensiunea temporală – sau, mai degrabă, atemporală – a aceluia spațiu în care timpul, ucigașul copilăriei, este eliminat. Pe acest tărâm mitic, unde nu există inexorabila curgere a timpului, ceea ce îl face să pară un adevărat Paradis pierdut al celor ajunși la vârsta maturității, copiii rămân mereu copii și își trăiesc la nesfârșit aventurile specifice copilăriei.

Asemeni celor mai bune creații din literatura pentru copii, *Peter Pan* este o lectură la fel de plăcută pentru cei mari ca și pentru cei mici. În timp ce copiii regăsesc în această carte aventuri fantastice sau personaje îndrăgite precum Clopoțica, Pieile-Roșii, Căpitanul Hook sau Tigruța-Crinuța, cu care sunt familiarizați din desenele animate, adulții retrăiesc magia propriei lor copilării și își doresc, măcar pentru o clipă, să poată călători spre Țara-de-Nicăieri, unde acțiunile nu au consecințe prea grave, unde prietenii nu te trădează niciodată și unde copilăria fericită durează pentru totdeauna.

Raluca Ghențulescu

Capitolul 1

PETER ÎȘI FACE APARIȚIA

Cu o singură excepție, toți copiii cresc. La un moment dat în viață, mai devreme sau mai târziu, află că vor crește. Iată cum a aflat Wendy despre acest lucru. Într-o zi, pe când avea doi ani, se juca în grădină și culegea flori, pe care i le ducea mamei ei. Probabil că arăta de-a dreptul încântător, fiindcă doamna Darling și-a dus mâna la inimă și a exclamat:

– Vai, de ce nu poți să rămâi așa pentru totdeauna?

De atunci, nu a mai pomenit nimeni nimic despre acest subiect, dar Wendy și-a dat seama că trebuie să crească. Toți copiii află lucrul acesta după ce împlinesc vârsta de doi ani; doi este începutul sfârșitului.

Locuiau la numărul 14 și, până să apară Wendy, mama ei fusese stăpâna casei. Era o doamnă drăguță, cu suflet romantic și o gură mereu zâmbitoare. Sufletul ei romantic era ca acele cutii chinezești, înăuntrul cărora descoperi mereu câte una nouă, iar gura ei mereu zâmbitoare avea în colțul din dreapta un sărut, pe care Wendy, oricât se străduia, nu putea să-l ia de acolo.

Iată cum câștigase doamna Darling acest sărut: mulți domni care erau doar niște băiețândri pe vremea când ea era fată și-au dat seama în același timp că o iubesc și au pornit în fugă spre casa ei, ca s-o ceară de soție. Domnul Darling însă a luat un taxi, a ajuns primul și astfel a reușit să se căsătorească cu ea. Ea i-a dat totul, în afară de ultima cutiuță din sufletul ei romantic și de sărutul din colțul din dreapta al buzelor. El n-a aflat niciodată

despre cufiuță și, cu timpul, a renunțat să mai încerce să fure acel sărut. Wendy credea că numai Napoleon l-ar putea obține, dar eu mi-l imaginez doar încercând și apoi plecând furios și trântind ușa după el.

Domnul Darling obișnuia să se laude în fața lui Wendy că mama ei nu numai că îl iubește, dar îl și respectă. El era unul dintre acei oameni profunzi, care par să știe totul despre acțiuni și dividende. Desigur, nimeni nu poate ști totul despre așa ceva, dar el chiar părea să știe, iar când spunea cu convingere că anumite acțiuni au crescut, în timp ce altele au scăzut, orice femeie l-ar fi respectat.

Doamna Darling a fost mireasa perfectă, iar la începutul căsătoriei lor s-a dovedit a fi și o contabilă foarte bună. Ținea evidența tuturor lucrurilor din casă și avea grijă să nu lipsească nici măcar o varză de Bruxelles. Din când în când, însă, uita de conopidele din grădină și, în locul lor, apăreau pozele unor copii fără chip. Când i se păreau coapte, le culegea și încerca să ghi-cească ce fel de copii s-ar putea ascunde în spatele acelor chipuri șterse.

Curând au apărut și copiii: mai întâi Wendy, apoi John și Michael.

La o săptămână sau două după ce s-a născut Wendy, se îndoiau că o vor putea crește, fiindcă era o gură în plus de hrănit. Domnul Darling era foarte mândru de ea. Stătea pe marginea patului doamnei Darling, ținând-o de mână și calculând cheltuielile pe care le vor avea de făcut, în timp ce soția lui îl privea cu ochi rugători. Ea ar fi vrut să riște – fie ce-o fi – dar el nu era așa; trebuia să scrie totul, iar dacă ea îl întrerupea cu vreo sugestie, o lua de la capăt cu socotelile.

– Nu mă mai întrerupe, o ruga el. Am o liră și șaptesprezece penny aici și două șazece la birou. Aș putea să renunț la cafeaua de la birou – să zicem zece șilingi; asta ar face două lire nouăzeci și șase, cu o liră optzeci și trei de la tine fac patru lire șaptezeci și nouă, cu patru din cecuri fac opt șaptezeci și nouă – ce se

mișcă pe acolo? – opt șaptezeci și nouă – nu vorbi, dragă – minus lira pe care i-ai dat-o cerșetorului care a venit la ușă – taci, copilă – fac șapte șaptezeci și nouă. Da, exact șapte șaptezeci și nouă. Întrebarea este: putem să ne descurcăm un an întreg cu șapte lire șaptezeci și nouă?

– Sigur, George, ți-pă doamna Darling, care ținea cu Wendy și care, oricum, avea firea cea mai bună dintre cei doi.

– Să nu uităm că poate face oreion, o avertiză el, aproape amenițator, și o luă de la capăt cu socotelile. Oreionul poate să ne coste o liră, deși îndrăznesc să spun că nu va fi mai mult de treizeci de șilingi – taci – pojarul, cincisprezece, varicela, jumătate de guinee, fac treizeci și șase – nu mai da din mână – plus tusea măgărească, să zicem cincisprezece șilingi...

Și așa mai departe, domnul Darling mai adăuga câte o boală, dar în cele din urmă a stabilit că Wendy poate scăpa de oreion numai cu douăzeci și șase de șilingi, iar pojarul și varicela pot fi tratate împreună.

Când s-au născut John și Michael, a fost o agitație și mai mare și amândoi au scăpat ca prin urechile acului să nu fie dați spre adopție. În final, părinții i-au ținut pe amândoi și, după puțin timp, i-au dat pe toți cei trei copii ai lor la grădinița domnișoarei Fulsom, unde mergeau cu bona.

Doamna Darling se mulțumea cu orice, dar domnul Darling ținea cu orice preț să nu se lase mai prejos decât vecinii săi. Desigur, era necesar să aibă o bonă. Cum, însă, erau săraci și de-abia își permiteau laptele pentru copii, au angajat-o ca bonă pe Nana, un câine Newfoundland, care nu avea niciun stăpân înainte să o ia soții Darling. Nanei îi plăcuseră întotdeauna copiii, așa că, atunci când au găsit-o domnul și doamna Darling, se plimba prin parcul Kensington, uitându-se la bebelușii din cărucioare, spre disperarea dădacelor, pe care le însoțea până acasă.

Ca bonă, Nana era o adevărată comoară. Le făcea baie copiilor și se trezea la orice oră din noapte dacă auzea cel mai mic

scâncet. Bineînțeles, avea cotețul în camera copiilor. Știa foarte bine să facă diferența între o tuse obișnuită și una care necesita un prosop cald în jurul gâtului. Cunoștea tot felul de leacuri băbești, cum ar fi frunzele de rubarbă, și disprețuia toate discuțiile moderne despre natura microbilor și altele asemenea. Era o adevărată lecție de educație să o vezi ducându-i pe copii la școală: mergea liniștită pe lângă ei atâta vreme cât se purtau frumos, dar îi înghiontea cu botul dacă voiau să facă vreo năzbâtie. Când John se ducea la fotbal, nu uita niciodată să-i ia puloverul și de obicei îi ducea și umbrela în gură, în caz că plouă.

La subsolul școlii domnișoarei Fulsom, era o cameră în care bonele îi așteptau pe copii. Nana stătea întinsă pe podea, în vreme ce toate celelalte erau așezate pe fotolii, dar aceasta era singura diferență. Ele se prefăceau că nu o văd, ca și cum ar fi fost de rang inferior, iar ea ura să le audă pâlăvrăgind. Nu-i plăceau nici vizitele pe care prietenele doamnei Darling le făceau în camera copiilor, dar se străduia ca totul să arate impecabil: îi schimba lui Michael uniforma de școală cu o salopetă cu bretele albastre, netezea hainele lui Wendy și îi aranja părul lui John.

Nimeni altcineva nu s-ar fi putut ocupa mai bine de copii, iar domnul Darling știa asta, deși uneori se întreba dacă nu cumva a ajuns subiect de bârfă între vecini. Trebuia să se gândească și la reputația lui. Iar Nana îl deranja și din alt motiv: uneori avea impresia că nu îl admiră suficient.

– Dar te place grozav de mult, îl asigură doamna Darling, iar apoi le făcea semn copiilor să se poarte foarte frumos cu el, ca să nu-l supere.

Urmau tot felul de dansuri distractive, la care uneori participa și Liza, servitoarea familiei, care părea o păpușă, cu fusta ei lungă și boneta scrobită, cu toate că, atunci când o angajaseră, refuzase să poarte uniformă. Ce veselie era pe capul lor! Cea mai veselă dintre toți era doamna Darling, care făcea niște piruete atât de rapide încât nu i se mai distingea decât sărutul din colțul gurii, pe care ai fi putut să-l prinzi dacă te repezeai la ea. Pe

scurt, până la venirea lui Peter Pan, erau cea mai fericită familie din lume.

Doamna Darling a auzit prima oară de Peter atunci când făcea curat prin gândurile copiilor ei. Orice mamă grijulie are obiceiul ca, noaptea, după ce copiii au adormit, să scotocească prin mințile lor, ca să pună lucrurile în ordine pentru a doua zi și să așeze la locurile lor obiectele care au fost scoase în timpul zilei. Dacă ați putea sta treji (dar, evident, nu puteți), ați vedea-o chiar și pe mama voastră făcând asta și vi s-ar părea foarte interesant s-o urmăriți. Este ca și cum ar face curat prin sertare. Stă în genunchi, râzând de ceea ce găsește și întrebându-se unde Dumnezeu a putut copilul ei să găsească un asemenea lucru. Descoperă lucruri plăcute și lucruri mai puțin plăcute; pe unele le strânge la piept ca pe un pisoai pufos, iar pe altele le aruncă departe, ca să nu le mai vadă. Când te trezești dimineața, toate năzdrăvaniile și celelalte rele la care te-ai gândit înainte să te duci la culcare sunt puse într-un pachetel în fundul minții, iar deasupra lui, aerisite și frumos împăturite, se află toate gândurile tale frumoase, care te așteaptă să le iei cu tine în ziua aceea.

Nu știi dacă ați văzut vreodată o hartă a minții cuiva. Doctorii obișnuiesc să deseneze atlase ale corpului omenesc, iar atlasul propriului tău corp poate fi extrem de interesant. Dacă însă încearcă să deseneze harta minții unui copil, plină de gânduri confuze care zboară de colo-colo, nu vor reuși decât să traseze niște linii în zigzag, asemănătoare celor care indică temperatura. Acestea sunt, probabil, drumurile de pe insulă, fiindcă Țara-de-Nicăieri este o insulă, cu uimitoare pete de culoare, recifuri de corali, corăbii, sălbatici, vizuini singuratică, croitori gnomi, peșteri prin care trec râuri, prinți cu șase frați mai mari, o colibă păraginită și o doamnă foarte bătrână, cu nas corioat. Harta n-ar fi prea greu de desenat dacă ar fi numai atât, dar acolo se mai află și prima zi de școală, orele de religie, părinții, heleşteul cu pește, ghergheful, crimele, spânzurătorile, verbele care cer dativul, budinca de ciocolată, aparatul dentar, dinții pe care ți

i-ai scos singur, ca să primești trei penny, și tot așa. Fiecare dintre acestea pot fi un loc pe hartă, dar pot fi și o hartă în sine, fiindcă totul este foarte confuz și se amestecă neîncetat.

Desigur, Țara-de-Nicăieri diferă de la un copil la altul. John, de exemplu, are o lagună cu flamingo care zboară pe deasupra ei, în timp ce Michael are un flamingo pe deasupra căruia plutesc niște lagune. John locuiește pe plajă, într-o barcă răsturnată, Michael într-un cort de indieni, iar Wendy într-o colibă de frunze. John n-are niciun prieten, Michael are prieteni numai noaptea, iar Wendy are ca prieten un pui de lup părăsit de părinți. În ansamblu însă, Țara-de-Nicăieri arată ca o familie, iar dacă i-ai pune pe toți locuitorii ei unul lângă altul ai vedea că toți au același tip de nas, și așa mai departe. Pe acest tărâm magic, copiii se joacă plutind pe mare în bărcuțele lor. Și noi am fost acolo și am auzit sunetul acestor bărcuțe, chiar dacă nu vom mai putea să ne întoarcem vreodată la ele.

Dintre toate insulele care se văd pe hartă, Țara-de-Nicăieri este cea mai confortabilă și cea mai compactă, astfel încât nu ai de străbătut distanțe lungi și obositoare de la o aventură la alta. Când te joci la lumina zilei, printre mese și scaune, nimic nu pare înspăimântător, dar, cu două minute înainte să adormi, toate fantasmalele prind viață și de aceea există veiozele.

Din când în când, în expedițiile ei prin mințile celor trei copii, doamna Darling găsea lucruri pe care nu le înțelegea, iar dintre acestea cel care o uimea cel mai tare era cuvântul Peter. Nu cunoștea niciun Peter, dar el apărea în mințile lui John și Michael, iar Wendy era complet răvășită de el. Numele lui apărea în gândurile lor cu litere mai îngroșate decât la oricare alt cuvânt, iar doamna Darling simțea că este o apariție ciudată.

– Da, este destul de ciudat, recunosc Wendy cu părere de rău, atunci când mama ei o luă la întrebări.

– Dar cine este, draga mea?

– Peter Pan. Doar îl știi, mamă.

La început, doamna Darling nu-l știa, dar, după ce s-a gândit la copilăria ei, și-a amintit de Peter Pan, despre care se spunea că locuiește cu zânele. Circulau tot felul de povești ciudate despre el, cum ar fi aceea că, atunci când un copil moare, Peter Pan îl însoțește o vreme, ca să-i spulbere toate temerile. La vremea respectivă, credea în existența lui, dar acum, când era o femeie în toată firea, măritată și cu responsabilități, se îndoia că ar putea exista cu adevărat o asemenea persoană.

– În plus, ar trebui să fi crescut până acum, îi spuse ea lui Wendy.

– O, nu, n-a crescut, o asigură Wendy cu convingere în glas. E cam ca mine.

Voia să spună că era ca ea nu numai ca înălțime, ci și ca fel de a gândi. Nu știa de unde își dăduse seama de asta, dar pur și simplu o știa.

Doamna Darling îi ceru părerea domnului Darling, dar acesta începu să râdă.

– Ascultă ce-ți spun! Nu-s decât niște prostii pe care numai Nana putea să li le bage în cap. Sunt genul de idei pe care le are un câine. Lasă-i în pace și o să le treacă.

Dar nu le-a trecut și, la scurt timp după aceea, băiatul cel pus pe șotii a speriat-o foarte rău pe doamna Darling.

Copiii au cele mai ciudate aventuri, dar nu se sperie de ele. De exemplu, își amintesc să povestească, la o săptămână după ce s-a întâmplat, că s-au întâlnit în pădure cu tatăl lor mort și s-au jucat cu el. În același fel nepăsător, într-o dimineață, Wendy îi dezvălui mamei sale tulburătorul secret. Doamna Darling nu știa de unde au ajuns în camera copiilor niște frunze uscate care, cu o seară înainte, nu erau acolo.

– Cred că Peter ne-a mai făcut o vizită, zise Wendy zâmbind înțeleghătoare.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Că e urât din partea lui că nu se șterge pe picioare, oftă Wendy, care era o fată foarte ordonată.

Apoi, îi explică mamei ei, pe un ton foarte firesc, că Peter vine câteodată noaptea în camera lor, se așază la marginea patului ei și îi cântă din fluier. Din păcate, nu se trezise niciodată ca să-l vadă, deci nu știa cum își dăduse seama de asta, dar pur și simplu știa.

– Vorbești prostii, dragă! zise mama ei. Nimeni nu poate să intre în casă fără să bată la ușă.

– Cred că vine pe fereastră.

– Dar, draga mea, suntem la etajul trei.

– Atunci de unde sunt frunzele acelea de lângă fereastră, mamă?

Frunzele erau, într-adevăr, chiar lângă fereastră, iar doamna Darling nu știa ce să creadă, fiindcă totul i se părea atât de firesc lui Wendy încât își venea greu să-i spui că nu fusese decât un vis.

– Puiule, de ce nu mi-ai spus nimic până acum? se plânse mama.

– Am uitat, răspunse Wendy nepăsătoare, grăbindu-se să meargă la micul dejun.

Bineînțeles că visase. Pe de altă parte, însă, cum rămânea cu frunzele? Doamna Darling se uită la ele cu multă atenție și își dădu seama că nu proveneau de la niciun copac care creștea în Anglia. Se întinse pe podea și, la lumina unei lumânări, căută urme. Luă vâtraiul de pe șemineu și începu să bată în pereți. Măsură cu o ruletă distanța de la fereastră până la trotuar și constată că erau nu mai puțin de nouă metri, fără niciun burlan pe care să te poți cățăra. Cu siguranță Wendy visase.

Dar Wendy nu visase, după cum a demonstrat-o noaptea următoare, în care au început extraordinarele aventuri ale acestor copii.

În noaptea despre care vorbim, copiii erau toți în pat. Cum era ziua liberă a Nanei, îi îmbăiasă chiar doamna Darling și le cântase până când, unul câte unul, porniseră spre tărâmul somnului. Toți dormeau atât de bine și zâmbeau atât de frumos încât mama lor se așază liniștită lângă foc și începu să brodeze o

cămașă pentru ziua lui Michael. Focul răspânda o căldură plăcută, iar cele trei veioze dădeau o lumină slabă, așa că doamna Darling scăpă cămașa din mână, își lăsă capul în piept și adormi.

Visă că Țara-de-Nicăieri s-a apropiat prea mult și un băiat ciudat a evadat de pe ea. Nu se sperie de el, fiindcă i se părea că îi mai văzuse trăsăturile pe chipurile femeilor fără copii. Poate semăna chiar și cu unele dintre mame. În visul ei, el învăluise Țara-de-Nicăieri într-o mantie străvezie, iar Wendy, John și Michael încercau să găsească un loc prin care să poată privi înăuntru.

Visul în sine ar putea părea o prostie, dar, în timp ce visa, fereastra de la camera copiilor s-a deschis și un băiat a sărit înăuntru. Era însoțit de o lumină ciudată, nu mai mare decât un pumn, care se mișca de colo-colo prin cameră de parcă ar fi fost vie. Acea lumină a fost cea care, probabil, a trezit-o pe doamna Darling.

Aceasta tresări și țipă, iar când îl văzu pe băiat își dădu imediat seama că era Peter Pan. Dacă eu sau voi am fi fost acolo, am fi văzut că el semăna foarte mult cu sărutul din colțul gurii doamnei Darling. Era un băiat drăguț, înfășurat într-o mantie de frunze, lipite între ele cu seva copacilor. Ceea ce impresiona cel mai mult la înfățișarea lui era că încă avea toți dinții de lapte, ca niște perle mici, pe care nu se sfii să le arate în momentul în care văzu că doamna Darling era acum o femeie în toată firea.

Capitolul 2

UMBRA

Doamna Darling țipă și, ca un răspuns la o sonerie, ușa se deschise și intră Nana, care tocmai se întorcea de la plimbarea de seară. Cu un mârâit, țâșni spre băiat, care sări cu ușurință pe fereastră. Doamna Darling țipă încă o dată, de această dată de teamă ca el să nu fi murit, și fugi în stradă să-l caute, dar nu-l găsi. Se uită în sus și, în bezna nopții, nu văzu nimic decât ceea ce credea ea că este o stea căzătoare.

Se întoarce în odaia copiilor și o găsi pe Nana ținând în gură ceva care se dovedi a fi umbra băiatului. Când el țâșnise spre fereastră, Nana o închisese repede. Fusese prea târziu ca să-l mai prindă pe el, dar umbra lui nu avusese timp să iasă, fiindcă fereastra se trântise, iar ea se ciocnise de geam.

Doamna Darling examinează umbra cu atenție și constată că era una obișnuită. Nana știa foarte bine ce să facă. Agăță umbra la fereastră, ceea ce însemna: „Sigur va veni după ea; o punem aici, de unde o va putea lua cu ușurință fără să-i deranjeze pe copii.”

Din păcate, însă, doamna Darling nu o putea lăsa agățată de fereastră, fiindcă arăta ca o rufă spălată și scădea din frumusețea casei. Se gândi să o arate domnului Darling, dar acesta număra paltoanele de iarnă ale lui John și Michael. Avea un prosop ud în jurul capului, pentru a-și păstra mintea limpede, și era păcat să fie deranjat; în plus, știa foarte bine ce ar zice el: „Totul se trage de la faptul că avem un câine pe post de bonă.” Se hotărî să

împătorească umbra și să o așeze cu atenție într-un sertar până când avea să se ivească un prilej să-i spună și soțului.

Ah! Momentul se ivi o săptămână mai târziu, în vinerea- cenu-trebuie-uitată-niciodată. Bineînțeles că era o vineri.

– Ar fi trebuit să fiu mult mai atentă într-o zi de vineri, obișnuia să-i spună ulterior soțului, în timp ce Nana era probabil de cealaltă parte, ținându-i mâna.

– Nu, nu, spunea domnul Darling întotdeauna, eu sunt responsabil pentru tot. Eu, George Darling, am făcut-o. E VINA MEA, E VINA MEA!

Ce să-i faci, avusese o educație clasică!

Stăteau așadar seară de seară amintindu-și de acea zi fatală de vineri, până când fiecare amănunt se întipări în mințile lor și ieșea pe partea cealaltă, asemeni unui chip urât de pe fața unei monede.

– Dacă nu aș fi acceptat acea invitație la cină la numărul 27, spunea doamna Darling.

– Dacă nu aș fi pus medicamentul meu în castronul Nanei, spunea domnul Darling.

– Dacă m-aș fi prefăcut că îmi place medicamentul, spuneau ochii umezi ai Nanei.

– Preferința mea pentru petreceri, George.

– Darul meu fatal de a fi vesel, dragă.

– Sensibilitatea mea pentru fleacuri, dragii mei stăpâni.

Apoi unul sau mai mulți cedau în același timp, de obicei Nana, la gândul „E adevărat, e adevărat, nu ar fi trebuit să aibă un câine pe post de bonă”, iar, de cele mai multe ori, domnul Darling era cel care o ștergea pe Nana la ochi.

– Diavolul! striga domnul Darling și lătratul Nanei era ca un ecou, dar doamna Darling nu-l critica niciodată pe Peter. Era ceva în colțul drept al buzei ei care dorea ca Peter să nu fie numit astfel.

Stăteau în odaia goală, amintindu-și cu dragoste fiecare detaliu al acelei seri cumplite. Începuse așa de obișnuit, exact ca alte

o sută de seri, cu Nana punând apă pentru baia lui Michael și cărându-l în spate.

– Nu voi merge la culcare, strigase el, ca unul care încă mai credea că are ultimul cuvânt, nu voi merge, nu voi merge. Nana, nu este nici șase! Draga mea, draga mea, nu o să te mai iubesc, Nana. Îți spun că nu voi face baie, nu voi face baie, nu voi face!

Apoi doamna Darling intră, în rochia ei albă de seară. Se îmbrăcase devreme, fiindcă lui Wendy îi plăcea foarte mult să o vadă în rochia de seară, cu colierul pe care i-l dăruise George. La mână, purta brățara lui Wendy. O rugase să i-o împrumute pentru că știa că asta îi făcea plăcere fetei.

Îi găsisse pe cei doi copii mai mari jucându-se de-a mama și de-a tata cu ocazia nașterii lui Wendy, iar John zicea:

– Sunt bucuros să vă anunț, doamnă Darling, că sunteți mamă, cu un ton pe care chiar domnul Darling ar fi putut să-l aibă într-o asemenea ocazie.

Wendy dansa fericită, așa cum probabil dansase și adevărata doamnă Darling.

Apoi se născu John, care se credea superior doar pentru că era băiat. Când ieși din baie, Michael ceru să fie și el născut, dar John îi spuse în mod brutal că nu mai voiau alți copii. Michael aproape că plângea.

– Nimeni nu mă vrea, zise el și, desigur, doamna Darling nu putu suporta să-l vadă supărat.

– Eu te vreau, îl liniști ea, eu vreau un al treilea copil.

– Băiat sau fată? întrebă Michael nu prea optimist.

– Băiat, răspunse ea, iar copilul îi sări în brațe.

După cum își amintea apoi Nana, era un lucru atât de neînsemnat pentru domnul și doamna Darling, dar nu ar mai fi părut la fel de lipsit de importanță dacă ei ar fi știut că aceea era ultima noapte a lui Michael în camera copiilor.

Amintirile continuau.

– Atunci am intrat eu ca o vijelie, nu-i așa? întreba domnul Darling, autodisprețuindu-se.

Și, într-adevăr, ca o vijelie fusese. Poate că exista vreo scuză și pentru el. Se pregătea de petrecere și totul mergea bine până când a ajuns la cravată. Este un lucru uimitor, dar acest om, care știa atâtea despre acțiuni, nu se pricepea să-și facă nod la cravată. Câteodată aceasta ceda în fața lui fără împotrivire, dar erau momente când ar fi fost mai bine pentru cei din casă dacă și-ar fi înghițit mândria și ar fi folosit o cravată gata înnodată. Acesta era unul dintre acele momente. Veni în fugă în odaie cu cravata șifonată în mână.

– Ce este? Care e problema, dragule?

– Problema? țipă el. Această cravată nu se înnoadă. Nu în jurul gâtului meu! preciză el, devenind din ce în ce mai sarcastic. În jurul piciorului patului, da! Am legat-o de 20 de ori în jurul piciorului patului și a vrut, dar în jurul gâtului meu, nu! O, Doamne, niciodată!

Credea că doamna Darling nu era suficient de impresionată și continuă cu severitate.

– Te avertizez, mamă, că dacă această cravată nu se înnoadă în jurul gâtului meu, nu mergem la cină în seara asta și dacă nu mergem la cină în seara asta, nu o să mai ies niciodată din birou și dacă nu o să mai ies niciodată din birou, tu și cu mine vom muri de foame și copiii noștri vor fi aruncați în stradă.

Doamna Darling însă reuși să-și păstreze calmul.

– Lasă-mă pe mine să încerc, dragă! spuse ea și, într-adevăr, cu mâinile ei sigure îi înnodă cravata, în timp ce copiii stăteau în jurul lor pentru a vedea ce soartă îi așteaptă.

Unii bărbați ar fi fost enervați de faptul că soția lor putea să înnoade atât de ușor o cravată, dar domnul Darling avea un caracter prea delicat pentru așa ceva. Odată ce furia îi trecuse, îi mulțumi din inimă soției și într-o clipă începu să danseze prin cameră cu Michael în spate.

– Cât de nebunește ne jucam! spuse acum doamna Darling, amintindu-și.

– Ultima noastră joacă! oftă domnul Darling.